

ת"פ 7517/05/13 - מדינת ישראל נגד צלתמר בע"מ, ליאור אבירן

בית דין אזורי לעבודה בנצרת

ת"פ 7517-05-13

לפני:

כב' השופטת ורד שפר

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד ישראל שניידרמן

-

הנאשמים:

1 צלתמר בע"מ
2 ליאור אבירן
ע"י ב"כ: עו"ד נעמי אשחר ועינת פינטו סאאל

החלטה

1. הנאשמת מס' 1 הינה בעלים של מסעדה בקיבוץ אשדות יעקוב שבעמק הירדן (להלן: "**המסעדה**"), והנאשם מס' 2 שימש כבעלים ומנכ"ל של המסעדה.

על הנאשמת מס' 1 הוטל קנס מנהלי בסך 85,000 ₪, בגין העסקת חמישה נערים במסעדה ביום השבת, בחודשים יוני עד אוגוסט 2011.

הנאשמת הגישה בקשה להישפט, ובעקבות בקשתה הוגש כתב האישום מושא תיק זה, וזאת כנגד שני הנאשמים.

מצד הנאשמים הוגשה שורה של בקשות לקבלת נתונים ומסמכים מהמאשימה, לרובן נעתר בית הדין, ולאחר השלמת העברת המסמכים והנתונים הונחה לפני הבקשה מושא החלטה זו, לביטול כתב האישום משני נימוקים עיקריים - ראשית, טוענים הנאשמים שנפלו פגמים במישור הטלת הקנס המנהלי שהיווה תשתית לכתב האישום, ושנית, הועלתה טענה בדבר איפיה בררנית ושרירותית ומכוחה נטענה הגנה מן הצדק.

בנוסף, נטען כי יש לבטל את כתב האישום כנגד הנאשם מס' 2, ולמחוק אותו מכתב האישום בשל טעמים שונים.

המאשימה התנגדה לכלל בקשותיהם של הנאשמים.

עמוד 1

להלן אדון בבקשות הנאשמים ובטיעוני הצדדים כסדרם.

האם נפלו פגמים בהטלת הקנס המנהלי והאם הם מצדיקים ביטול כתב האישום?

2. טענות הנאשמת -

א. לטענת הנאשמת, נפל פגם בהחלטה בדבר הטלת הקנס (להלן: "**החלטת הקנס**") במובן זה שאין בנמצא בחומר החקירה טופס קבלת החלטה מסודר.

היעדרה של החלטה מסודרת על גבי טופס מתאים מהווה, לגישת הנאשמת, פגם מהותי בגינו יש לבטל את החלטת הקנס וכפועל יוצא גם את כתב האישום.

ב. מוסיפה וטוענת הנאשמת כי החלטת הקנס לא נומקה כנדרש.

בטופס דו"ח פעולה/זכרון דברים שנערך ביום 21/11/12 צוין בצורה לקונית רק זאת שלאחר בחינת התיק והראיות הוחלט לקבל את מנהלי בחוק עבודת נוער. המלצת היועץ המשפטי של היחידה ולהטיל קנס

עסקינן בהחלטה מהותית, שאין בה נימוק מדוע אין להסתפק בהתראה והיא נעדרת התייחסות לתשובות הענייניות שניתנו בחקירת המנהל, הנאשם מס' 2, ומכלול התנהלות הנאשמת ונסיבות העניין.

גם בכך מבקשת הנאשמת לראות כפגם המצדיק ביטול החלטת הקנס.

ג. עוד טוענת הנאשמת, כי אי מתן התראה מנהלית חלף השתת קנס לנאשמת, מהווה פעולה המנוגדת לנוהל התראה מנהלית.

בהקשר זה משליכה הנאשמת יהבה על הוראות החוק להגברת האכיפה של דיני העבודה התשע"ב 2001 (להלן: "**חוק האכיפה**"), הגם שאין חולק כי הקנס בו עסקינן הוטל מכוח חוק העבירות המנהליות.

ד. לטענת הנאשמת הוצאת הודעת הקנס ביחס אליה לוקה גם בהיותה אכיפה בררנית ושרירותית כלפיה.

לטענתה, בהטלת הקנס סתה המאשימה מהמדיניות הנוהגת בעבירות מהסוג בגין הוטל הקנס.

הנאשמת ביקשה להפנות לכך שמעיון בחומר החקירה והנתונים שהומצאו

על ידי המאשימה בעקבות בקשות הנאשמת והחלטות בית
התראות בלבד ואילו רק על הנאשמת הוטל, ללא כל התראה קודמת,
לנאשמת ופעלו בשבת קיבלו
הקנס.

ה. יש לבטל את כתב האישום כנגד הנאשם מס' 2, שכן מדיניותה של
המאשימה לפיה
מקום בו תאגיד מבקש להישפט - מוגש כתב האישום
באופן אוטומטי גם כנגד נושא משרה בו- עומדת
בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

השלכתו של ההליך הפלילי על הפרט שונה מהשלכתו על התאגיד, והוא
פוגע בו
באופן נרחב.

מעבר לכך - הנאשם מס' 2 שיתף פעולה באופן מלא עם חוקרי התמ"ת, וגרם ליישום מיידי
של הלקחים, ומלכתחילה כל פעולותיו נעשו בתום לב ומתוך אמונה אמיתית וכנה שהמסעדה פועלת כדין.

3. התיחסות המאשימה לטענות הנאשמת -

א. חומר החקירה עליו הסתמכו הנאשמים בבקשה הוגש לבית הדין בטרם
בשלב המקדמי הנוכחי של הדיון ובטרם החל המשפט, יש לראות בו לכל היותר כעדות שמיעה.
עת, ועל כן

עסקינן בראיות שטרם "לובנו" לפני ערכאה שיפוטית ולא עמדו במבחן
החקירה הנגדית ועל
כן משקלן הראיתי אפסי.

ב. לטענת המאשימה, החלטתו של הגורם המוסמך בענייננו בדבר הטלת
הקנס הינה החלטה
מנומקת, ועומדת לנאשמים הזכות לחקור על
החלטה זו את הגורם שנתן אותה, והשלב הנכון לעשות זאת
הוא בשלב הבאת ראיות המאשימה בתיק.

מעבר לכך, רמת ההנמקה הנדרשת בנוגע להטלת קנס מנהלי - איננה
המתחייבת בהיבט האזרחי, והרשות איננה מחוייבת במתן
הסברים מדוע הטילה קנס.
זהה לזו

ההחלטה מקורה בסעיף 8 לחוק העבירות המנהליות, ולשונה קובעת
במפורש מה מונח
ביסוד ההחלטה.

ככל שלאזרח הסתייגויות מהטלת הקנס, יכול הוא להעלותן באמצעות
הגשת בקשה
להשפט, וחקירה של מקבל ההחלטה במסגרת הבאת
ראיות המאשימה.

ג. אין מקום לבחון את נסיבות ענייננו לאור הוראות חוק האכיפה, וזאת
מאחר ומועדי ביצוע
העבירות הם לפני כניסת החוק לתוקף.

החוק נכנס לתוקפו בחודש יולי 2012, והעבירות בוצעו בשנת 2011.

ד. באשר לטענה של אכיפה בררנית, הרי שלאור פסק הדין בעניין עפ"א 1693-12-13 מ"י נ' אלירן דואב - אין לראות בענייננו התנהלות שחרגה ממתחם הסבירות הרלוונטי, וגם אם מדובר באכיפה חלקית - אין מדובר ביישומה מתוך שיקולים זרים.

גם מקום בו מדובר באכיפה אשר נחזית להיות בררנית - עובר הנטל למאשימה להראות שזו התבססה על שיקולים ענייניים בלבד, ולא על מניעים פסולים, והיא שרירותית וחסרת הצדקה.

ה. לרשות, בענייננו, עומדת חזקת תקינות המעשה המנהלי.

אין בנתונים הסטטיסטיים הגולמיים כדי לקבוע כי הנאשמת, שעליה הוטל הנטל להראות כי עסקינן באכיפה בררנית - הורם, נכון לשלב זה של הדיון, ברמה המצדיקה ביטולו של כתב האשיוס כבר כעת.

ו. אשר לנאשם מס' 2 - אין בניהול ההליך כנגדו כדי לסתור את תחושת הצדק או לפגום בה עד כדי הצדקת ביטול ההליך כנגדו.

האם נפלו בהחלטה בדבר הטלת הקנס המנהלי פגמים המצדיקים ביטולו?

4. אשר לטענת הנאשמת לפיה נפל פגם בהחלטת הקנס במובן זה שלא נעשתה על גבי טופס קבלת החלטה מסודר -

בהקשר זה הפנתה הנאשמת לפסק דינו של בית הדין הארצי בעניין

ע"פ (ארצי) 6988-03-11 מדינת ישראל - משרד התמ"ת נ' כנף מתכת בית העמק אגודה שיתופית בע"מ (פורסם בנבו, 30.10.2011).

באותו המקרה הוסכם בין הצדדים שהגורם שמילא את טופס החלטת הקנס לא היה מוסמך במועד הרלבנטי להטיל קנסות מנהליים, והחלטתו, שהיתה בגדר המלצה בלבד, נעשתה על גבי טופס הודעת הקנס עצמו.

בית הדין ציין כי "ההחלטה בדבר הטלת הקנס חייבת להתבצע לאחר שיקול דעת ולאחר בחינת כל החומר המינהלי על ידי הגורם המוסמך לכך ותוך תיעוד ההחלטה על גבי מסמך מתאים. רק לאחר שמתקבלת ההחלטה על הטלת הקנס על ידי הגורם המוסמך ועל גבי הטופס המתאים מוצאת הודעה על הטלת קנס שהיא הפועל היוצא מן ההחלטה המהותית שקדמה לה".

על הקביעות שבפסק דין זה חזר בית הדין האזורי בבאר שבע, בעניין

שע"מ (אזורי ב"ש) 35902-08-10 מדינת ישראל נ' י.י.א. אחזקה ושירותים בע"מ (פורסם בנבו,

עמוד 4

17.05.2012).

עיון בפסקי הדין שהוזכרו לעיל מראה שהפגם העיקרי שמצאו בתי הדין בהחלטת הקנס היה שלא ניתנה על ידי הגורם המוסמך.

האזכור בדבר הצורך בציון ההחלטה על גבי "טופס המתאים" היה כללי, והתייחס לכך שבשני המקרים הופיעה ההנמקה על גבי ההודעה בדבר הטלת הקנס המנהלי.

ענייננו שונה מהמקרים שלעיל בהיבטים המהותיים, כך שההחלטה בעניין הנאשמת ניתנה על ידי הגורם המוסמך, והיא לא הופיעה על גבי ההודעה בדבר הטלת הקנס אלא במקום המיועד לכך בטופס דו"ח פעולה וזכרון דברים.

גם אם קיים אצל המאשימה טופס ייעודי פנימי שכותרתו "טופס הטלת קנס מנהלי", ולא נעשה בו שימוש, מוצאת אני שלכל היותר מדובר בפגם טכני שאיננו מהותי, והוא כשלעצמו אין בו כדי להצדיק ביטול ההחלטה או קביעה בדבר בטלותה.

בהינתן האמור לעיל, ומשלא מצאתי שבמתכונת הטכנית של קבלת ההחלטה ומיקום כתיבתה נפל פגם המצדיק ביטולה - נדחית טענת הנאשמת בעניין זה.

5. אשר לטענה לפיה החלטת הקנס לא נומקה כנדרש -

לשונה של ההחלטה בדבר הטלת הקנס בענייננו הוא כדלקמן -

"לאחר שבחנתי את התיק ואת הראיות החלטתי לקבל את המלצתו של עו"ד ישראל שניידרמן ולהטיל קנס מנהלי בחוק עבודת נוער ל - 5 עובדים העסקה במנוחה שבועית. לאחר שיחה עם עו"ד פרח חבשי אושר לשנות את מספר תאריכי העבירה".

חוק העבירות המנהליות תשמ"ו 1985 קובע בסעיף 8 כהאי לשנא -

"(א) היה למפקח או לרשם יסוד סביר להניח כי אדם עבר עבירה שדינה קנס מנהלי קצוב לפי סעיף 2(ב) או סעיף 2(ג), רשאי הוא להטיל עליו את הקנס המינהלי שנקבע לאותה עבירה.

(ב) הודעה על הטלת הקנס תומצא לנאשם לפי טופס שנקבע, ותכיל את הפרטים הבאים:

(1) שם הנאשם ומענו;

(2) תיאור תמציתי של העובדות המהוות את העבירה;

עמוד 5

- (3) ציון המקום והזמן שבהם נעברה העבירה, במידה שאפשר לבררם;
(4) ציון הוראות החיקוק שבהן נקבעה העבירה;
(5) הקנס המוטל".

סעיף 8א לחוק קובע כך -

"(א) הומצאה לנקנס הודעה לפי סעיף 8 רשאי הוא להגיש לתובע, שהיועץ המשפטי לממשלה הסמיכו לענין סעיף זה (להלן - התובע המוסמך) בקשה לביטול ההודעה בתוך 30 ימים מיום שהומצאה לו; נוכח התובע המוסמך כי התקיימה אחת מהעילות המפורטות להלן, רשאי הוא לבטל את ההודעה:

(1) העבירה לא נעברה או שהיא לא נעברה בידי הנקנס;

(2) בנסיבות המקרה אין ענין לציבור בהמשך ההליכים.

(ב) התובע המוסמך ייתן החלטה מנומקת בתוך זמן סביר בנסיבות הענין וימציא את החלטתו כאמור לפונה".

עיננו הרואות, אם כן, שכאשר עסקינן במתן החלטה בבקשה לביטול הודעת קנס, מחוייב התובע המוסמך, על פי לשון החוק, ליתן הנמקה בכתב להחלטתו.

זה מכבר הדגישה ההלכה הפסוקה כי חוק העבירות המנהליות קובע ברירת מחדל בדבר הטלת קנס מנהלי במקרים המנויים בו, והחריג שהוא הוא המחייב הנמקה - הינו בחירה במישור הפלילי והגשת כתב אישום.

"בהתאם להסדר שבחוק העבירות המנהליות, כל עבירה מנהלית נובעת מעבירה פלילית, ואולם לגבי אותן עבירות הנכנסות בגדר "עבירה מנהלית", דרך המלך שמתווה החוק היא של טיפול באמצעות סנקציות מנהליות-אזרחיות. הכלל הוא של הטלת קנסות ואילו הגשת כתב האישום היא בבחינת חריג המחייב הנמקה. למעט מקרים בהם החליט התובע כי הנסיבות מצדיקות הגשת כתב אישום, בידו של הנקנס הבחירה האם להוכיח את חפותו תוך נטילת הסיכונים הכרוכים בהליך הפלילי, או לסיים הטיפול בעניינו במישור המנהלי, על דרך של תשלום הקנס".

[ראו, בג"ץ 93/06 ד.ב. כל גדר בע"מ נ' שר התעשייה, המסחר והתעסוקה (פורסם בנבו, 02.08.2011) להלן: "עניין כל גדר"].

בכל הנוגע למטרותיו של חוק העבירות המנהליות ולזכויותיו של הנקנס קבע בג"צ בעניין כל גדר, אשר עסק אמנם בזכות לעיין בחומר חקירה אולם הניתוח שבו יפה גם לענייננו, כדלקמן -

"ההכרעה בתיק זה מעמידה מן העבר האחד את הנקנס, זכות הקניין שלו, זכותו לשם טוב וזכותו להליך

הוגן בפני הרשות. על מעמדן וחשיבותן של זכויות אלה אין חולק. הזכות לקניין מעוגנת מפורשות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו....."

"...מן העבר השני מתייצבים שיקולים מגוונים כאינטרס הציבורי באכיפת עבירות מנהליות באמצעות מנגנון אכיפה יעיל, מהיר וצודק. סיום ההליך בקנס משרת בראש ובראשונה את עניינו של הנקנס הבודד אשר אינו נאלץ לשאת בתוצאות הקשות העלולות להיות כרוכות בניהול הליך פלילי. ואולם, האפשרות לסיים את הטיפול בעבירות מנהליות בתשלום קנס משרתת גם את האינטרס הציבורי הרחב באכיפה יעילה, בסמוך ככל הניתן למועד ביצוע העבירה, של עבירות שביצוען שכיח. על רקע האיזון הפנימי שבחוק העבירות המנהליות יש להביא בחשבון כי בחומר שבידי הנקנס די כדי לאפשר לו לקבל תמונה ברורה מול אילו אישומים וטענות מתמודד הוא, והאם באפשרותו להפריכן. בה בעת, מסירת חומר החקירה לידי הנקנס בטרם יבקש להישפט, וממילא בטרם הוגש נגדו כתב אישום יוצרת כלל מקל בהרבה מזה הנוהג בהליך הפלילי, שתוצאותיו עלולות להיות חריפות בהרבה. מסירת חומר החקירה בשלב זה טומנת בחובה בסבירות גבוהה ביותר פגיעה ביעילות האכיפה. מסירת חומר החקירה בשלב כה מוקדם יש בה כדי לעקר את ההליך המנהלי מן היתרונות שביקש המחוקק להשיג באמצעותו - של אכיפה מהירה ואפקטיבית. חיוב הרשות במסירת חומר החקירה בשלב זה יתרום להתמשכות ההליכים ועלול אף לפגוע באפשרות לנהל הליך פלילי תקין, אם הנקנס יבקש להישפט. מאחר שככלל עם קבלת הודעת הקנס מצוי בידי הנקנס המידע הדרוש לו לצורך קבלת החלטה כיצד לפעול, ומאחר שבידו לבחור שלא לשלם הקנס אלא לבקש להישפט, ונוכח האינטרס הציבורי באכיפתן של העבירות המנהליות, עמדת המשיב שלא להיעתר לבקשת העיון הינה סבירה, מאוזנת ועולה בקנה אחד עם תכליות החוק."

[עיינו והשוו, בשינויים המחוייבים, התייחסות בית המשפט העליון לשאלת חיובו של היועמ"ש לפרט נימוקיו לעניין אישור העמדה לדין לפי חוק הנוער, בבש"פ 7955/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 31.12.2013), להלן: "עניין פלוני"].

בעניין פלוני הבהיר בית המשפט העליון את ההבחנה בין חובת ההנמקה של החלטה מנהלית במישור האזרחי, לבין החלטה על העמדה לדין ודבריו יפים ביתר תוקף גם לעניין הטלת קנס מנהלי, וכך נאמר -

"אולם, תקיפת החלטה על העמדה לדין שונה מתקיפת החלטות מנהליות אחרות. לרוב, החלטות מנהליות הדורשות הנמקה הן החלטות סופיות שלאחריהן אין הליכים נוספים ואם ברצונו של הנפגע מההחלטה לתקוף אותה, עליו לנקוט בהליך משפטי עצמאי. בשונה מהחלטות אלה, העמדה לדין, אף שהיא החלטה משמעותית ביותר מבחינת הנאשם, היא החלטה הפותחת את ההליך הפלילי ולאחריה ממשיך ההליך להתנהל. הבחנה זו חשובה, שכן העלאת הטענה כנגד שיקול הדעת שהפעיל הגורם המאשר, פשוטה, קלה וזולה לעומת תקיפת החלטה מנהלית אחרת, הואיל והנאשם כבר מיוצג על-ידי עורך דין ונמצא בעיצומו של ההליך ואינו נדרש לפתוח בהליך משפטי חדש, מה גם, שכאמור לעיל, בידיו מצוי רובו ככולו של המידע הרלוואנטי לתקיפת ההחלטה, ובראשו חומר הראיות המלא ונתונו של הנאשם. אכן, כטענת העורר, הנאשם לא יידע בדיוק מה המשקל שייחס היועץ לכל שיקול ושיקול, אך פשיטא שאם הוחלט לאשר הגשתו של כתב האישום, משקל סך כל השיקולים שהצדיקו את הגשתו עלה על משקל השיקולים הנגדיים, ולצורך תקיפתה של המסקנה אין משמעות רבה למשקלו המדויק של כל שיקול ושיקול, מה גם שעניין זה אינו ניתן לכימות מדויק."

העולה מהאמור לעיל, במקובץ, הינו כי נוכח לשונו של חוק העבירות המנהליות, אשר קובע בהקשרים מסויימים חובת הנמקה שזכרה לא בא בקשר להחלטה בדבר הטלת קנס, ולאור מטרתו של החוק שהנה אכיפה פשוטה ויעילה (שחייב בהנמקה של כל מקרה בו מוטל קנס יהיה בעוכריה), ובהינתן העובדה שלרשות הנקנס עומדת שורה של צעדים וכלים לתקוף את ההחלטה גופה, המסקנה היא כי הגם שטוב היה ונוח היה (לנקנס) באם החלטה בדבר הטלת קנס תנומק - אין בהיעדר פירוט נימוקיה הכתב כחלק מההחלטה - כדי להביא לביטולה או לקביעה בדבר בטלותה.

על כן נדחית טענת הנאשמת גם בעניין זה.

6. אשר לטענה לפיה היה מקום להחיל על נסיבות העניין את הוראות חוק האכיפה ולהסתפק בהתראה מנהלית -

דין טענה זו להידחות, שכן צודקת המאשימה בהפנותה לכך שעל פי הוראות סעיף 53(א) לחוק לאכיפה תחולתו הינה 6 חודשים ממועד פרסומו, דהיינו החל מיום 19/06/12, ואילו בענייננו המעשים בגינם הוטל הקנס נעשו בשנת 2011.

7. אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית -

לטענת הנאשמת, המאשימה החליטה על הטלת הקנס תוך הפגנת אכיפה בררנית ושרירותית, ותוך סטייה מהמדיניות הנוהגת בעבירות מעין אלו, של מתן התראה מנהלית.

הנאשמת הפנתה לכך שעסקים אחרים הממוקמים בסמוך לנאשמת והעסיקו בשבת בני נוער, קיבלו התראה בלבד, בעוד שעל הנאשמת הוטל קנס אף מבלי שקיבלה התראה.

ב"כ המאשימה, מצידו, השיב בעיקר בציטוטים ארוכים מההלכה הפסוקה, לפיה טענת הגנה מן הצדק מכוח אכיפה בררנית תיעשה במקרים חריגים ויוצאי דופן בלבד, וטען כי אין די בנתונים הסטטיסטיים הגולמיים אליהם הפנתה הנאשמת כדי להפריך את חזקת תקינות המעשה המנהלי.

8. זה מכבר התלבטו הערכאות השונות בשאלה מהי אכיפה בררנית פסולה, מתי וכיצד יש לקבוע שהוכחה, ומהי הנפקות שיש לתת לקביעה לפיה הרשות נהגה בנסיבות מקרה נתון באכיפה בררנית.

בתי המשפט הבדילו בין אכיפה חלקית משיקולים ענייניים, לאכיפה בררנית משיקולים זרים - שהינה פסולה, ונקבע כי "להבדיל מאכיפה חלקית גרידא, אכיפה בררנית של החוק היא כזו הפוגעת בשוויון משום שהיא מפלה בין בני-אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך-כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא

לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלמוני. די בכך שהשיקול הפסול באכיפה, גם אם אינו שיקול יחיד, הוא השיקול המכריע (דומיננטי) בקבלת החלטה לאכוף את החוק"

(ראו - בג"ץ 6396/96 סימונה זקין נ' ראש-עיריית באר-שבע פד"י נג(3) 289 (1999)(להלן: "עניין זקין")

בעניין זקין קבע בג"צ גם זאת, ש רשות מינהלית המבקשת לאכוף את החוק נהנית, כמו כל רשות מינהלית, מחזקת החוקיות, והדעת נותנת שלא בנקל ניתן יהיה להפריך חזקה זו. אך כאשר לכאורה יש יסוד בראיות שמביא האזרח לטענה של אכיפה בררנית, מתערערת החזקה בדבר חוקיות המינהל והנטל עובר אל הרשות להוכיח כי האכיפה - הנראית לכאורה בררנית - מתבססת בפועל על שיקולים ענייניים.

על עקרונות ההלכה בעניין זקין חזרו בתי המשפט השונים והיא אומצה גם בבתי הדין לעבודה [ראו, למשל, ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ פד"י נט(6) 776 (2005) ; ע"פ א (ארצי) 16393-12-13 מדינת ישראל משרד הכלכלה נ' אלירן דואב (פורסם בנבו, 09.09.2015) ; ע"פ (ארצי) הנדימן - מדינת ישראל, פד"ע לח, 262 (2000).

אומר כי בענייננו, אכן הצביעה הנאשמת על מספר מקרים של בתי עסק בני נוער ביום המנוחה השבועי ונגדם נקטה המאשימה בצעדים מקלים. בסביבתה שגם הם העסיקו

ברם - גם אם ניתן לומר שיש בנתונים עליהם הצביעה הנאשמת כדי להעיד על קיומה של אכיפה חלקית המעוררת סימני שאלה ואולי אף אי נוחות, הרי שלכל היותר יש בנתונים אלה, לכאורה, כדי להעביר את נטל ההוכחה למאשימה, להראות כי הטלת הקנס על הנאשמת ולא על בתי עסק דומים שפעלו באופן דומה - לא היתה שרירותית ונבעה משיקולים ענייניים ולא משיקולים פסולים כלשהם או לטובת השגת מטרה פסולה.

המסקנה היא שיש לאפשר למאשימה להוכיח בדרך של עדויות וראיות - כי החלטת הקנס נעשתה על בסיס שיקולים ענייניים, ואין הצדקה לקבוע כבר כעת, בשלב המקדמי ובטרם נשמעו ראיות - עסקינן בהחלטה פסולה ומכאן לבטל את כתב האישום שנסמך עליה.

משכך - נדחית טענת הנאשמת שדי בנתונים שהוצגו לפני בית הדין כדי להוות בסיס לביטול כתב האישום כבר בשלב המקדמי הנוכחי.

9. **אשר להגשת כתב האישום גם כנגד הנאשם מס' 2 -**

לטענת הנאשמים, יש טעם לפגם במדיניות המאשימה לפיה כל אימת שתאגיד עליו מוטל קנס מנהלי מבקש לעבור למסלול פלילי - מוגש כתב אישום גם כנגד נושא משרה שלו באופן אוטומטי.

לטענתם, מדיניות זו עומדת בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית, שכן קיימים פערים משמעותיים בין השלכת ההליך הפלילי על התאגיד לעומת השלכתו על אדם פרטי.

לגופו של ענייננו, טוענים הנאשמים כי הנאשם מס' 2 שיתף פעולה באופן מלא עם המאשימה, ו-4 תיקי חקירה נסגרו ונמצא שלא נפל פגם בהתנהלות, ובתיק אחד נתנה התראה והלקחים יושמו באופן מיידי כך שברור שאין מדובר בעבריון סדרתי.

עוד נטענה לגופם של המעשים מושא כתב האישום שורה של טענות עובדתיות שיש בהן, לגישת הנאשמים, כדי להפחית מחומרתם ואי חוקיותם.

המאשימה, מצידה, טענה כי הנאשם הינו נושא משרה בתאגיד, ואחריותו חולשת על העסקת הנערים בימי המנוחה השבועית, וטענותיו בדבר אחריותו צריכות להתברר בפני בית הדין, ומכל מקום אין בבחירה לכלול גם אותו בכתב האישום, כדי לסתור את תחושת הצדק או לפגום בה עד כדי הצדקת ביטול כתב האישום.

אומר כי בכל ההבנה למצוקתו של הנאשם מס' 2 נוכח ההשלכות האפשריות של קיומו של ההליך הפלילי כנגדו, אינני מוצאת שיש במדיניות של מיצוי הדין גם עם נושאי משרה בתאגיד כדי להיות פגומה על פניה, ואין בהתנהלותו הראויה הנטענת של הנאשם ושיתוף הפעולה שלו במהלך החקירה - כדי לחייב מסקנה לפיה יש לבטל כתב האישום כנגדו כבר בשלב זה.

יוער כי משבחרה הנאשמת לבקש להישפט - היה עליה לקחת בחשבון כי בעוד שהקנס הוטל כנגדה בלבד - הרי שמשייכנס ההליך לגדרי המשפט הפלילי - תהיינה לדבר השלכות רלבנטיות בגדרן הוספת הנאשם לכתב האישום מכוח אחריותו כנושא משרה.

נוכח האמור לעיל - דין הבקשה לביטול כתב האישום כנגד הנאשם מס' 2 להידחות גם כן.

10. משנדחו הטענות המקדמיות של הנאשמים - הגיעה העת לקיים הקראה של כתב האישום.

מאחר ועם סיום כהונתי לא אוכל להמשיך בטיפול בתיק, יועבר הוא לכב' הנשיא מירון שוורץ להמשך בירורו.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ז, (10 ספטמבר 2017), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.